

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் விஜயம்

(மலர் - 14)

Jan 2008

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
“ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்” க. ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

அடியேன் உரை

இந்த மாதத்தில் திருமழிசையாழ்வார், ஸ்ரீகூரத்தாழ்வான் மற்றும் எம்பார் ஆகியோர்களின் திருநகைத்ரங்கள் வருகின்றன. இவர்களைப் பற்றிய பெரியதிருமுடியடைவுக் குறிப்புகள் இந்த இதழில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இந்த இதழிலிருந்து, ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தின் உத்தரபாகம் தொடங்குகிறது.

நம்பெருமாளின் திருவுள்ளத்தாலும், உடையவரின் அனுக்ரஹத்தாலும் பூர்த்தியான கத்யத்ரய விளக்கம் (ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யான விளக்கம்), ஸ்ரீபாஷ்யம் (முதல் அத்யாயம்), ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் ஆகியவை அடியேனின் namperumal.wordpress.com (download category) என்ற இணையதளத்தில் உள்ளன.

ஸர்வம் க்ருஷ்ணார்ப்பணம் வாஸுதேவம் ஸர்வம்

ஸ்ரீ அஹோபிலதாஸன்

க. ஸ்ரீதரன்

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (உத்தர பாகம்)
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்
4. முமுக்ஷுப்படி
5. சிறிய திருமடல்
6. திருமாலை
7. திருமழிசையாழ்வார்
8. கூரத்தாழ்வான்
9. எம்பார்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் - உத்தர பாகம்

(பகுதி - 1)

1. ஹர்த்தும் தம: ஸத் அஸதீ விவேக்தும் ஈச:
மாநம் ப்ரதீபம் இவ காருணிக: ததாதி
தேந அவலோக்ய க்ருதிந: பரிபுஞ்ஜதே தம்
தத்ர ஏவ கேபி சபலா: சலபீபவந்தி

பொருள் - மிகவும் கருணை நிறந்தவனான பெரியபெருமாள், நம்முடைய அஜ்ஞானம் என்னும் இருளை நீக்குவதற்காகவும், சரி-தவறு ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து ஏற்பதற்கான விவேகம் பெறுவதற்காகவும் சாஸ்த்ரம் என்பவற்றை ஒரு விளக்கு போன்று அளித்துள்ளான். புண்ணியம் செய்தவர்கள், அந்த விளக்கைக் கொண்டு பெரியபெருமாளை அறிந்து கொள்கின்றனர். விவேகம் அற்றவர்கள், விட்டில்பூச்சிகள் போன்று அந்த விளக்கிலேயே மடிகின்றனர்.

விளக்கம் - இங்கு, விளக்கில் விழுந்து மடிகின்றனர் என்பதன் பொருள் என்ன? சாஸ்த்ரங்களில் உள்ள கருத்துக்களுக்கு, முரணான அர்த்தம் கற்பித்து, வீண்வாதம் செய்து, உண்மையான தத்துவத்தை ஆராயாமல் உள்ள நிலையே இவ்விதம் கூறப்படுகின்றது. ஆக, இதன் மூலம் சாஸ்த்ரங்களை ஏற்காதவர்களும், வேதங்களை ஒப்புக்கொண்டாலும் அவற்றுக்கு முரணான பொருள் கற்பிப்பவர்களும் கூறப்பட்டனர்.

2. யா வேத பாஹ்யா: ஸ்ம்ருதய: அர்ஹத் ஆதே:
வேதேஷு யா: காச்ச குத்ருஷ்டய: தா:
ஆகஸ்க்ருதாம் ரங்கநிதே த்வத் அத்வநி
அந்தம் கரண்ய: ஸ்ம்ருதவாந் மநு: தத்

பொருள் - திருவரங்கனே! வேதங்களை ஒதுக்கித்தள்ளும் சில ஸ்ம்ருதிகள் உள்ளன (இவை வேதபாஹ்யர்கள் எனப்படும் ஜைனர்கள் கூறும் கருத்துக்கள்). வேதங்களுக்கு விபரீதமான பொருள் கூறுகின்ற சில ஸ்ம்ருதிகள் உள்ளன (இவை குத்ருஷ்டிகள் எனப்படும் கபிலர் போன்றவர்கள் கூறும் வாதங்கள்). இப்படிப்பட்டவை செய்வது என்ன? உன்னை அடையக் கூடிய மார்க்கத்திற்கு மயக்கம் என்னும் தடைகள் ஏற்படுத்தக்கூடியவை என்று மநு மஹரிஷி தன்னுடைய ஸ்ம்ருதியில் கூறினார்.

3. ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமதந ப்ச்யதோ ஹரத்வாத்
நிர்த்தோஷ ச்ருதி விமதேச்ச பாஹ்யவர்த்தம்
துஸ்தர்க்க ப்ரபவதயா ச வக்த்ரு தோஷ
ஸ்ப்ருஷ்ட்யாச ப்ரஜஹதி ரங்கவிந்த வ்ருத்தா:

பொருள் - பெரியகோயிலில் கண்வளரும் அழகியமணவாளா! வேதபாஹ்யர்கள் (ஜைனம் முதலானவர்கள்) செய்வது - தாங்கள் தங்களது கண்களால் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதையே இல்லை என்று மறுக்கின்றனர்; எந்தவிதத்திலும் குற்றம் என்பது சிறிதும் இல்லாத வேதங்களுக்கு மாறுபாடான கருத்துக்களைக் கூறியபடி உள்ளனர்; சரியான வாதங்களைக் கொண்டு வாதாடாமல், தூர்வாதங்களைத் துணை கொள்கின்றனர்; தவறான ஞானம், வஞ்சனை மிகுந்த சொற்கள் போன்ற பலவிதமான தோஷங்களுடன் இவர்களின் நூல்கள் உள்ளன - இப்படிப்பட்ட காரணங்களால், வைதிகர்கள் வேதபாஹ்யர்களைப் புறக்கணிக்கின்றனர்.

4. அவயவிதயா இதம் குர்வாணை: பஹி: கரணை: வபு:
நிரவயவக: அஹங்கார அர்ஹ: புமாந் கரண அதிக:
ஸ்புரதி ஹி ஜநா: ப்ரத்யாஸத்தே: இமௌ ந விவிஞ்சதே
தத் அதிகுருதாம் சாஸ்த்ரம் ரங்கேச தே பரலோகிநி

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதா! இந்த சரீரம் என்பது, பலவிதமான அவயவங்களுடன் (உடல் உறுப்புகள்) கூடியுள்ளது. ஆகவே இந்த உடலானது, "இது" என்று

கூறப்படுவதாக, இந்திரியங்களினால் விளங்கப்படுவதாக உள்ளது. ஆனால், ஜீவாத்மா என்பது, அவயவங்கள் அற்றதாக உள்ளது. ஆகவே ஜீவாத்மாவானது, “அஹம்” என்று கூறப்படுவதாக, இந்திரியங்களுக்கு உட்படாத ஒன்றாக உள்ளது. இப்படியாக உடலும், ஆத்மாவும் ஒன்றுடன் ஒன்று நெருங்கிய தொடர்புடன் உள்ளதாகத் தோன்றுவதால், விவேகம் இல்லாதவர்களால் இவற்றைத் தனியே பிரித்து அறிய இயலவில்லை. ஆனால் இந்த வேறுபாட்டை, சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் எளிதாக உணர்ந்து கொள்ளலாம். இப்படியாக ஜீவாத்மாவைப் பற்றி அறியலாம்.

விளக்கம் - சார்வாக மதத்தினர், கண்களால் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்பதை மட்டுமே உண்மை என்று ஏற்பார்கள். ஜீவாத்மா விஷயத்தில், இப்படிப்பட்ட ப்ரத்யக்ஷம் இல்லை என்பதால், அவர்கள் அந்தக் கருத்தை ஏற்க மறுக்கின்றனர். இதற்கான பதிலைக் கூறுகிறார்.

5. ப்ரத்யக்ஷா ச்ருதி: அர்த்த தீ: ச ந ததா தோஷா: தத் அர்த்த: புந:

தர்ம அதர்ம பர அவா ஈச்வரமுக: ப்ரத்யக்ஷ பாத்ய: ந ச

தத் சார்வாகமதே அபி ரங்கரமண ப்ரத்யக்ஷவத் ஸா ப்ரமா

யோக உந்மிலீததீ: தத் அர்த்தம் அதவா ப்ரத்யக்ஷம் ஈக்ஷேத ஸ:

பொருள் - வேதங்கள் காதுகளுக்குப் ப்ரத்யக்ஷமாகவே உள்ளன. அந்த வேதங்களின் அர்த்தங்களும் நம்முடைய அந்தகரணத்திற்குப் (அந்தகரணம் = சித்தம், புத்தி, மனம், அஹங்காரம்) ப்ரத்யக்ஷமாகவே உள்ளன. இப்படிப்பட்ட வேதங்களில் ப்ரத்யக்ஷமான தோஷங்கள் ஏதும் இல்லை. வேதங்களில் கூறப்படும் தர்மம், அதர்மம், ஈச்வரன், மற்ற தேவதைகள் போன்ற பலவும் ப்ரத்யக்ஷத்தால் எந்த பாதிப்பையும் அடைவதில்லை. ஆகவே ஸ்ரீரங்கநாதா! சார்வாகனுக்கும், ச்ருதிகளே ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணம் போன்ற ப்ரமாணங்களாகின்றன. சார்வாகன் தன்னுடைய யோகத்தினால் தெளிந்த புத்தியை அடைந்தவனாக, மேலே கூறப்பட்ட வேதங்களில் அர்த்தங்களைப் ப்ரத்யக்ஷமாகவே காண இயலும்.

6. ந ஸத் அஸத் உபயம் வா ந உபயஸ்மாத் பஹிர் வா

ஜகத் இதி ந கிலைகாம் கோடிம் ஆடிகதே தத்

இதி ந்ருபதி ஸர்வம் ஸர்விகாத: நிஷேதந்

வரத ஸுகதபாச: சோரலாவம் விலால்ய:

பொருள் - (சூன்யவாதிகளைத் தள்ளுகிறார்) வரங்கள் அளிக்கின்ற அழகியமணவாளா! நாம் கண்களால் ப்ரத்யக்ஷமாக உணரக்கூடிய இந்த உலகமானது - இருப்பதும் அல்ல (ஸத்), இல்லாமல் உள்ளதும் அல்ல (அஸத்), ஸத்-அஸத் என்ற இரண்டும் அல்ல, ஸத்-அஸத் என்ற இரண்டும் அல்ல என்று கூறப்படுவதும் அல்ல; ஆக மேலே உள்ள நான்கு பிரிவுகளில் எந்த ஓர் எல்லையையும் இந்த உலகமானது அடைவது இல்லை - இப்படியாக, எந்த ஓர் ஆதாரமும் இல்லாமல் பௌத்தர்கள் வாதம் செய்கின்றனர். அனைத்தும் இல்லை, இப்போது இல்லை, எப்போதும் இல்லை என்று கூறியபடியே இவர்கள் உள்ளனர். இப்படிப்பட்டவர்கள் திருடர்களைப் போன்று வெட்டுவதற்குத் தகுந்தவர்களே ஆவர்.

7. ப்ரதீதி: சேத் இஷ்டா ந நிகில நிஷேத: யதி ந க:
 நிஷேத்தாதோ ந இஷ்டா நிருபதி நிஷேத: ஸதுபதௌ
 நிஷேத அந்யத் ஸித்த்யேத் வரத கட பங்கே சகலவத்
 ப்ரமா சூந்யே பக்சே ச்ருதி: அபி மதே அஸ்மிந் விஜயதாம்

பொருள் - (சூன்யவாதிகளைத் தகுந்த ப்ரமாணம் கூறித் தள்ளுகிறார்) "அனைத்தும் சூன்யம்" என்ற வாதமானது உண்மை என்று கூறப்பட்டால், அந்த வாதமானது அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் பொருந்தாது (காரணம் "அனைத்தும் சூன்யம்" என்று அனைத்தையும் கூறும்போது, அந்த வாதமும் சூன்யமாகிவிடும் அல்லவோ?). இந்தக் குறையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள, "அனைத்தும் சூன்யம்" என்பது உண்மை அல்ல என்று கூறினால், சூன்யவாதமே இல்லை என்றாகிறது. ஆக எப்படிக் கொண்டாலும் "நாஸ்தி" என்று கூறும் சூன்யவாதம் பொருந்தவில்லை. ஒரு உபாதியை முன்னே நிறுத்திக் கூறினாலும், மற்றொரு பொருள் மூலம், அந்த வாதமும் நீங்கி விடுகிறது - குடம் உடைந்தாலும் அதன் சில்லுகள் உள்ளது போன்றாகும் (இதனை விளக்குவோம் - "ஒரு பொருள் இங்கு இல்லை" என்று கூறும்போது, அந்தப் பொருள் வேறு ஓர் இடத்தில் உள்ளது என்பது வெளிப்படுகிறது; "ஒரு பொருள் இப்போது இல்லை" என்று கூறும்போது, அந்தப் பொருள் வேறு ஒரு காலத்தில் உள்ளது என்று வெளிப்படுகிறது). வரம் தரும் நம்பெருமானே! இப்படியாக சூன்யவாதமானது ஏற்க இயலாமல் போவதால், வேதங்களே ப்ரமாணங்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

8. யோகாசார: ஜகத் அபலபதி அத்ர ஸௌத்ராந்திக: தத்
 தீவைசித்ர்யாத் அநுமிதி பதம் வக்தி வைபாஷிகஸ்து
 ப்ரத்யக்ஷம் தத் க்ஷணிகயதி தே ரங்கநாத த்ரய: அபி
 ஜ்ஞாந ஆத்மத்வ க்ஷண பிதுரதே சக்ஷதே தாந் க்ஷிபாம:

பொருள் - அழகிய மணவாளனே! பௌத்த மதத்தைச் சார்ந்த யோகசாரன் கூறுவதைக் கேட்டாயா - அவன் இந்த உலகத்தையே இல்லை என்று கூறுகிறான். இவர்களில் உள்ள ஸௌத்ராந்திகள் என்பவன் இந்த உலகமானது பலவகையான அனுமானங்கள் உண்டாகக் காரணமாக உள்ள, அனுமான ஹேது என்கிறான். வைபாஷிகள் என்பவன் நாம் கண்களால் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் உலகத்தை, நொடிக்கு நொடி அழியக்கூடியது என்று கூறுகிறான். ஆக மேலே கூறப்பட்ட மூவரும் - ஞானம் என்பதே ஆத்மா என்றும், ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மா இல்லை என்றும், இந்த உலகம் சுஷுணநேரத்தில் மாறுகிறது என்றும் - முரணாகக் கூறுகின்றனர். இவர்களை நாம் கண்டிக்கிறோம்.

விளக்கம் - இந்த ச்லோகத்தில் பௌத்தமதத்தின் மூன்று பிரிவுகளான - யோகசாரன், ஸௌத்ராந்திகள், வைபாஷிகள் ஆகிய மூவரையும் கண்டிக்கிறார்.

9. ஜகத் பங்குரம் பங்குரா புத்தி: ஆத்மா இதி
அஸத் வேத்த்ரு அபாவே ததா வேத்ய வித்த்யோ:
சுஷுண த்வம்ஸதச் ச ஸ்ம்ருதி ப்ரத்ய பிஜ்ஞா
தரித்ரம் ஜகத் ஸ்யாத் இதம் ரங்கசந்த்ர

பொருள் - திருவரங்கத்தின் குளிர்ந்த சந்திரன் போன்ற பெரியபெருமானே! “இந்த உலகமானது சுஷுண நேரமே நீடிக்கும்; சுஷுண நேரம் மட்டுமே நீடிக்கும் ஞானம் என்பதே ஆத்மாவாகும்” - என்று கூறப்படுபவை தவறானவை ஆகும். எப்படி? இவர்கள் வாதத்தின்படி - ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அறிபவன் என்பவன் இல்லை என்றாகிறது; இவ்விதம் அறியப்பட்ட பொருள்கள், இப்படியாக அடையும் அறிவு ஆகிய அனைத்தும் சுஷுண நேரமே என்றாகிறது. இப்படிக் கொண்டால் இந்த உலகம் என்பது ஸ்ம்ருதி போன்றவை அற்றதாகிவிடும்.

10. அஹம் இதம் அபிவேத்மி இதி ஆத்ம வித்த்யோ: விபேதே
ஸ்புரதி யதி தத் ஐக்யம் பாஹ்யம் அபி ஏகம் அஸ்து
ப்ரமிதி: அபி ம்ருஷா ஸ்யாத் மேய மித்யாத்வ வாதே
யதி ததபி ஸஹேரந் தீர்க்கம் அஸ்மத் மத ஆயு:

பொருள் - “நான் இதனை அறிந்துகொள்கிறேன்” என்ற சிந்தனையின் மூலமே ஆத்மாவிற்கும் ஞானத்திற்கும் உள்ள வேற்றுமை தெளிவாகிறது. இவை இரண்டும்

ஒன்றே என வாதம் செய்யும்போது, இவை இரண்டின் மூலம் அறியப்படும் விஷயம் மட்டும் ஏன் விலக்கப்படவேண்டும், மூன்றும் ஒன்றே எனக் கூற வேண்டியதுதானே! இதற்கு அவர்கள், “அனைத்தும் பொய்” என்று கூறினால், அறியப்படும் வஸ்துவும் பொய் என்றாகிறது (பொய்யான வஸ்துவை அறியச் செய்யும் ஞானமும் பொய் என்றாகிறது). இதற்கு மாறாக, அறியப்படும் வஸ்து உண்மை என்று கூறினால், “அனைத்தும் பொய்” என்னும் அவர்களின் அடிப்படையே தகர்ந்தது. ஆக எப்படிக் கொண்டாலும் நமது மதம் தீர்க்கமான ஆயுள் கொண்டதாகிவிட்டது.

ஸ்ரீபராசரபட்டர் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 14)

மூன்றாம் அத்யாயம் - மூன்றாம் பாதம்

இந்தப் பாதம் குண உபஸம்ஹார பாதம் எனப்படும். இந்தப் பாதத்தில் ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கு உபாயமாக உள்ள உபாஸனை, த்யானம், பக்தி போன்று கூறப்படும் பல்வேறு ப்ரஹ்மவித்யைகள் பற்றி ஆராயப்படுகின்றன. இப்படிப்பட்ட வித்யைகளில் உள்ள ஒற்றுமை-வேற்றுமைகள் படிக்கப்படுகின்றன. இந்தப் பாதத்தில் 26 அதிகாரணங்கள் உள்ளன. இவை 64 சூத்திரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

அதிகரணம் - 1 - ஸர்வவேதாந்தப்ரத்யய அதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - வைச்வாநரவித்யையை, தஹரா வித்யை போன்ற பல வித்யைகள் பல்வேறு வேதசாகைகளில் ஓதப்படுகின்றன. இவை அனைத்தும் ஒன்றே என நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-3-1 ஸர்வ வேதாந்த ப்ரத்யயம் சோதநாத்யவிசேஷாத்

பொருள் - அனைத்து வேதாந்தங்களிலும் படிக்கப்படும் உபாஸனம் ஒன்றே ஆகும். விதிவாக்யம் முதலியவை காரணமாக ஆகும்.

விஷயம் - ப்ரஹ்மமே அனைத்துப் பலன்களையும் அளிக்கிறது என்று கூறிய கருத்து வரையில், ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்க ஆவலைத் தூண்டும் வகையில் பலவும் கூறப்பட்டன. இனி இப்படிப்பட்ட உபாஸனையில் உள்ள பலவிதமான வித்யைகளில் காணப்படும் ஒற்றுமை - வேற்றுமைகள் ஆராயப்பட உள்ளன.

சந்தேகம் - வைச்வாநர வித்யை போன்ற பல வித்யைகள், பல சாகைகளில் படிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை ஒரே வித்யையா அல்லது பல வித்யைகளா?

பூர்வபசுஷம் - ஒரே பெயரில் வெவ்வேறு சாகைகளில் படிக்கப்படும் வித்யைகள், பெயர் ஒன்றாக உள்ளன என்பதைக் கொண்டு ஒன்றே எனக் கூற இயலாது. வேறு சாகைகளில் உள்ளதால் ப்ரகரண பேதம் உண்டு. மேலும், அவிசேஷ புந: ச்ரவணம் என்ற காரணத்தாலும் வேறுபாடு உண்டு (அவிசேஷ புந: ச்ரவணம் என்பது என்ன? வேறுபாடு இல்லாமல் மீண்டும் படிக்கப்படுதல் என்பதாகும். மீண்டும் படித்தது வீணாகப் போக்கூடாது என்ற காரணத்தால், இரண்டு முறை படித்தது வெவ்வேறு எனக்கொள்ளும் ந்யாயம்). இதனை அதர்வண வேதத்தில் காணப்படும் சிரோவிரதம் மூலம் அறியலாம். முண்டக உபனிஷத் (3-2-10) - தேஷாமே வைதாம் ப்ரஹ்மவித்யாம் வதேத சிரோவ்ரதம் விதிவத்பைஸ்து சீர்ணம் - யார் ஒருவன் முறப்படி சிரோவிரதத்தை (தலையில் தீயை ஒரு சட்டியில் வைத்துத் தாங்கும் விரதம்) ஏற்கிறானோ, அவனுக்கு மட்டும் ப்ரஹ்மவித்யை உபதேசிக்கப்பட வேண்டும் - என்றது. ஆனால், இந்த வித்யை குறித்துக் கூறப்படும் மற்றொரு சாகையில், இப்படிப்பட்ட சிரோவிரதம் குறித்து ஏதும் கூறப்படவில்லை. ஒரே வித்யையாக இருந்தால், அங்கும் சிரோவிரதம் குறித்துக் கூறப்பட்டிருக்கும் அல்லவா?

ஸித்தாந்தம் - இவை அனைத்தும் ஒரே வித்யைகளே ஆகும். இதனை அனைத்து வேதாந்தங்கள் மூலம் அறியலாம். எப்படி? சோதநாத்யவிசேஷாத் - என்றார். சோதநா என்றால் விதிவாக்யம் ஆகும். அதாவது, விதிவாக்யங்களில் வேறுபாடு இல்லாமல், இரண்டும் ஒன்றே என்பதாகும். ஒரு சாகையில் உபாஸீத என்றும், மற்றொரு சாகையில் வித்யாத் என்றும் கூறப்பட்டபோதிலும், உணர்த்தப்படும் அர்த்தம் ஒன்றாகவே உள்ளது (உபாஸீத = இப்படியாக உபாஸிக்க வேண்டும்; வித்யாத் = இதனை அறியவேண்டும்). சூத்திரத்தில் உள்ள ஆதி என்ற பதம் (சோதநாத்யவிசேஷாத் = சோதநா + ஆதி + அவிசேஷாத்) காரணமாக, கர்ம காண்டத்தில் உள்ள பின்வரும் வரிகளில் காணப்படும் ஸம்யோகம், ரூபம், ஆக்யா (பலஸம்பந்தம், ரூபம், நாமம்) என்பதே குறிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். அந்த வரியானது ஜைமினி சூத்திரம் (2-4-9) - ஏகம் வா ஸம்யோக ரூப சோதநாக்யா விசேஷாத் - தொடர்பு, விதிவாக்யம், ரூபம், பெயர் வேறுபடாமல் உள்ளதால் ஒன்றே - என்பதாகும் (இதன் மூலம் கூறப்படுவது என்னவென்றால் - அனைத்துச் சாகைகளிலும் கூறப்படும் வித்யைகள் ஒன்றே; காரணம் பலன், ஒருவம், விதிவாக்யம், பெயர் ஒன்றாகவே உள்ளன என்பதால் ஆகும்).

சாந்தோக்ய உபனிஷத்திலும், வாஜஸனே யாகத்திலும் வைச்வாநர வித்யை குறித்து ஒரே போன்று கூறப்பட்டது. இது - வைச்வாநரம் உபாஸீதே - என்பதாகும். இங்கு விதிவாக்யம் (உபாஸீதே) ஒரே போன்று உள்ளது. மேலும் இரண்டிலும் உபாஸிக்கப்படும் பரமாத்மா வைச்வாநரன் என்றே கூறப்பட்டான். இரண்டிலும் ப்ரஹ்மத்தை அடைவதே பலனாகக் கூறப்பட்டது. இரண்டின் பெயரும் வைச்வாநர வித்யை என்று ஒன்றாகவே உள்ளது. இப்படியாக வேறு சாகைகளில் படிக்கப்பட்ட போதிலும், வித்யைகள் ஒன்றே என்பது தெளிவாகிறது.

பூர்வபக்ஷம் - ப்ரகரணபேதம் உள்ளதாலும், வித்யா பேதம் உள்ளதாலும் ஒவ்வொரு சாகையிலும் கூறப்பட்ட வித்யைகள் வெவ்வேறு என்று நாம் கூறினோமே! இதற்கான விடையை அடுத்த சூத்திரத்தில் கூறுகிறார்.

3-3-2 - பேதாத் ந இதி சேத் ஏகஸ்யாம் அபி

பொருள் - வித்யையில் உள்ள பேதம் வெளிப்படுகிறது என்பதால் ஒன்றல்ல என்று கூறினால், ஒரே வித்யை காரணமாக (இந்த வாதம் பொருந்தாது).

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) அந்த வித்யைகள் ஒன்றல்ல காரணம் - ப்ரகரணபேதம் உள்ளதாக ச்ருதி வரிகளே கூறுவதாலும், வித்யாபேதம் உள்ளதாலும் ஆகும் - என்று கூறுவதை ஏற்க இயலாது. ஒரே வித்யை பல சாகைகளில் கூறப்பட்டிருந்தாலும், அதற்குக் காரணம் உள்ளது - அந்தந்த சாகையைச் சார்ந்த உபாஸகர்கள் வேறுபடுவதால், அவர்கள் பின்பற்றுவதற்காக, மீண்டும் ஆங்காங்கு கூறப்பட்டுள்ளது. உபாஸகர் ஒருவரே என்று கொண்டால் ஒரு வித்யை பற்றி வேறு சாகைகளில் படிக்கப்பட்டது என்றால், வித்யைகளில் பேதம் உள்ளது எனலாம். ஆனால் வெவ்வேறு சாகையில் உள்ள உபாஸகர்கள் வெவ்வேறு என்பதால், ஒரு வித்யை பற்றி ஆங்காங்கு கூறப்பட்டிருப்பது, ஒரே வித்யையானது அந்தச் சாகையில் உள்ளவர்களுக்காகக் கூறப்பட்டது என்றே கொள்ளவேண்டும். ஆக, வித்யையில் வேறுபாடு இல்லை.

பூர்வபக்ஷம் - அதர்வணவேதத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமே சிரோவிரதம் என்பது ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கமாகக் கூறப்பட்டது என்று கூறினோம். ஆகவே இந்தக் காரணத்தால், வித்யைகளில் வேறுபாடு உள்ளது என்பதை ஏற்க வேண்டும். இதற்கான சமாதானம் அடுத்த சூத்திரத்தில் உள்ளது.

3-3-3 - ஸ்வாத்யாயஸ்ய ததாத்வே ஹி ஸமாசாரே அதிகாராத் ச ஸவவத் ச தந்நியம:

பொருள் - வேத அத்யயனம் செய்யத் தகுதி உண்டாகும் பொருட்டு, சிரோவிரதம் என்ற விதி கூறப்பட்டது. ஸமாசாரம் என்ற க்ரந்தம் இதனைக் கூறுகிறது. ஸவஹோமங்கள் உள்ளது போன்று, இதுவும் அவர்களுக்கு மட்டுமே உள்ளது.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) சிரோ விரதம் குறித்து அதர்வண வேதத்தில் கூறப்படுவதால், அந்த வித்யை வேறு என்றும், இதன் மூலம் அந்த வித்யைக்கு உள்ள வித்தியாசம் கூறப்படுவதாகவும் கொள்ள இயலாது - காரணம் சிரோ விரதம் என்பது ஓர் அங்கமாகக் கூறப்படவில்லை. அதர்வணவேதத்தின் அத்யயனத்திற்கு சிரோவிரதம் மூலம் உண்டாகும் தகுதி (முழுமை எனலாம்) ஏற்படவே, அப்படிப்பட்ட ஒரு விதி கூறப்பட்டது. இதனை எப்படிக்கூறினீர்கள் என்றால்? முண்டக உபநிஷத் (3-2-11) - நைததசீர்ணவ்ரதோ அதீயீத - சிரோவிரதத்தைப் பின்பற்றாதவன் இந்த வேதத்தை அத்யயனம் செய்யக்கூடாது - என்பது காண்க. ஸமாசாரம் என்னும் க்ரந்தமும், சிரோவிரதத்தைப் பற்றி இப்படியே கூறுகிறது. இதனை முண்டக உபநிஷத் (3-2-10) - ஏதாம் ப்ரஹ்ம வித்யாம் வதேத - இந்தப் ப்ரஹ்மவித்யை குறித்து இப்படியாகவே கூறவேண்டும் - என்றது. ஸப்த சூரியம் தொடங்கி, சதோதனம் என்பது வரை உள்ள ஸவ ஹோமங்கள் அனைத்தும், மற்ற ஹோமங்கள் போன்று மூன்று விதமான அக்னியில் இயற்றப்படாமல், ஒரே அக்னி கொண்டு இயற்றப்படுகின்றன. அதர்வண வேதத்திற்கு மட்டுமே இது எவ்விதம் உள்ளதோ, அது போன்று சிரோவிரதமும் அதர்வண வேதத்திற்கு மட்டுமே உள்ளது. ஆக இது வேறு வித்யையைக் கூறவில்லை.

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 14)

ஈச்வரன் பெரியபிராட்டியைப் பிரியாமல் உள்ளான்

இவ்வீச்வரன் நித்யைவைஷா ஜகன்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸபத்நீகனாய்க் கொண்டேயிருக்கு மென்னுமிடத்தை தத்தவேந ய:, மாதா பிதா என்கிற ச்லோகங்களிலே உபகார விசேஷத்தாலே ஸாதரமாக விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்ட பராசர பராங்குச ப்ரபந்தங்களிலே தெளிந்து கொள்வது.

விளக்கம் - ஈச்வரன் எப்போதும் தன்னுடைய பத்நியாகிய பெரியபிராட்டியுடன் கூடியவனாகவே உள்ளான் என்பதை விஷ்ணுபுராணம் (1-22-53) - நித்யைவைஷா ஜகன்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ - உலகின் தாயான மஹாலக்ஷ்மி எப்போதும் விஷ்ணுவைப் பிரியாமல் உள்ளாள் - போன்ற வரிகள் மூலமாக அறியலாம். இந்தக் கருத்தை பராசரர் மற்றும் பராங்குசர் (நம்மாழ்வார்) ஆகியோரின் அருளிச்செயல்கள் மூலமாக அறியலாம். இதனை ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ர ரத்னம் ச்லோகங்கள் 4, 5 மூலம் அறியலாம்.

திவ்யதம்பதிகளின் செயல்கள்

இவ்விடத்தில், தண்டதரத்வமும், புருஷகாரத்வாதிகளும் எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் கூறாக விபஜித்த வ்யாபாரங்கள். உபதிச்யமான தர்மாதாரத்திற் காட்டில் அதிதிச்யமான தர்மாதாரத்துக்கு விசேஷம் ஸ்வத:ப்ராப்தம் என்று உவர் அருளிச்செய்ததுக்கும் இப்படி விபாகத்தால் வந்த வைஷம்யத்திலே தாத்தபர்யம்.

இது யுவத்வாதெள துல்யே அபி என்கிற ச்லோகத்திலே நிர்ணிதம். இறை நிலையுணர்வரிது என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்த நிலத்திலே ஏதேனுமொரு வருதாநிர்ப்பந்தம் ஆகாது. க்ருசாநர்தாம்ஸ்தத: கேசித் க்ருசாம்ஸ்தத்ர குர்வதே என்கிறபடியே தர்க்கபாண்டித்யத்தாலே நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச் செய்தேயிறே நாம் ப்ரமாண சரணராய்ப் போருகிறது. ஆகையால் இவ்வீச்வரத்வத்தையும் ஈசிதவ்யதத்வங்களையும் யதாப்ரமாணம் தெளியப் ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - இந்த இடத்தில் எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் உள்ள செயல்பாடுகளின் வேறுபாட்டை நாம் அறியவேண்டும். எம்பெருமான் தவறு செய்பவர்களைத் தண்டித்தபடி உள்ளான். பிராட்டியோ, அவ்விதம் தவறு செய்பவர்களை மன்னிக்கும்படி எம்பெருமானிடம் கூறியபடி உள்ளான். மீமாம்ஸகர்கள் கூறுவது - ஒரு பொருளானது எந்தத் தன்மையால் மற்றொரு பொருள் போன்றே உள்ளது எனக் கூறப்பட்டதோ, அதே தன்மையால் அந்தப் பொருளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும் இருக்கும் - என்பதாகும் (இங்கு எம்பெருமான் மற்றும் பிராட்டியின் ஸங்கல்பம் என்பது இவ்விதமே ஆகும் என்பதை அறியலாம்). ஆக இங்கு எம்பெருமானுக்கும் பெரியபிராட்டிக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்பது, அவர்களின் செயல்பாடுகளில் என்று அறியவேண்டும். இதனை பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் (14) - யுவத்வாதெள துல்யே அபி - ஸ்ரீரங்கநாயகி! உங்கள் இருவருக்கும் இளமை முதலான குணங்கள் ஒன்றாக இருந்தாலும், எம்பெருமானிடம் ஸ்வதந்த்ரமானவன், விரோதிகளை அழித்தல், ஸங்கல்பம் போன்றவை உள்ளன; உன்னிடம் பெண்மைக்கு உரிய மென்மை, கணவனுக்கு அடங்கி இருத்தல், கருணை போன்றவை உள்ளன - என்ற ச்லோகத்தின் மூலம் அறியலாம். ஈச்வரனின் உண்மையான நிலையை அறிவது கடினம் என்று நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (1-3-6) - இறை நிலையுணர்வரிது - அருளிச்செய்தார் அன்றோ? இது போன்ற விஷயங்களில் வீணாக நிர்ப்பந்தம் செய்வது சரியல்ல. மஹாபாரதம் ஸபாபர்வம் (39-5) - க்ருசாநர்தாம்ஸ்தத: கேசித் க்ருசாம்ஸ்தத்ர குர்வதே - சிலர் சிறிய விஷயங்களையும் பெரிதாக்குகின்றனர் - என்று கூறியது. நாம் நமது வாதங்களை நமக்கு உள்ள தர்க்கம் செய்யும் அறிவைக் கொண்டே நிரூபித்துவிட இயலும். ஆனால் இவ்விதம் செய்யாமல், சிறிய விஷயங்களுக்கும் சாஸ்த்ர ப்ரமாணம் வேண்டுகிறோம். ஆகவே இந்த ஈச்வர தத்வத்தையும் சாஸ்த்ரம் மூலமே அறியவேண்டியதாகிறது.

இவ்விடத்தில் ஸர்வஜ்ஞனாகவும் வேண்டா. அத்யந்தானுபயுக்தங்களிற் போலே ஸ்வல்போபயுக்தங்களானவற்றில் அபிஸந்தி பண்ணவும் வேண்டா. அபரிச்சேத்யமான கடலிலே படகோடுவார் வழி முதலாக வேண்டுவன தெளியுமாப் போலே இவ்வளவு விவேகிக்கை அவச்யாபேக்ஷிதம். இது ப்ரதிஷ்டிதமாகைக்காக இவற்றின் விரிவுகள் எண்ணுகிறது.

விளக்கம் - ஆயினும் நாம் அனைத்தையும் அறியவேண்டிய அவசியம் இல்லை. நமக்குத் தேவையற்ற விஷயங்கள் குறித்து மிகுந்த அறிவு உண்டாக வேண்டுமென்று சிரமப்பட வேண்டியதில்லை. ஒரு பெரிய கடலில் படகைச் செலுத்துபவனுக்கு, தன்னுடைய படகு செல்லவேண்டிய வழி அறிந்தாலே போதுமானது. இது போன்று நமக்கு அவசியமானதை அறிந்தாலே போதுமானது. இந்த தத்வங்களைக் குறித்து உறுதியாக அறிந்து கொள்ள, விரிவாக்கக் கற்பது அவசியமாகிறது.

இப்படி மூன்று தத்வங்களாக வகுத்துச் சிந்தித்தாற்போலே ஸர்வவிசிஷ்டவேஷத்தாலே ஈச்வரன் ஏகதத்வமாக அநுஸந்திப்பார்க்கும், ஈச - ஈசிதவ்யங்கள் ஆத்மா - அநாத்மாக்கள் உபாய - உபேயங்களென்றாற்போலே இரண்டு அர்த்தம் ஞாதவ்யமாக வகுப்பார்க்கும், ரக்ஷயம் - ரக்ஷகன், ஹேயம் - உபாதேயம் என்று இப்புடைகளிலே அர்த்தசதுஷ்டயம் ஞாதவ்யமாக ஸங்க்ரஹிப்பார்க்கும், முன்பு சொன்னபடியே அர்த்தபஞ்சகம் ஷடர்த்தங்களென்று விவேகிப்பார்க்கும், ரஹஸ்ய சாஸ்த்ரங்களிற்படியே ஸப்த - பதார்த்த - சிந்தாதிகள் பண்ணுவார்க்கும் அவ்வோ ஞானாநுஷ்டான - ப்ரதிஷ்டாநுபங்களான ப்ரயோஜநவிசேஷங்கள் கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - நாம் இங்கு தத்வங்களை மூன்றாகப் பிரித்துள்ளோம். ஒரு சிலர் ஈச்வரன் மட்டுமே தத்துவம் என்றும், மற்றவை அவனது தன்மைகள் என்றும் கூறுவார்கள். ஒரு சிலர் தத்வங்களை இரண்டாகப் பிரிப்பார்கள். அவையாவன: ஈச்வரன் - அவனுக்கு அடங்கியவை, ஆத்மா - ஆத்மா அல்லாதவை, அடையவேண்டியவழி - அடையப்படும் இடம் போன்றவை ஆகும். ஒரு சிலர் நான்கு விதமாகக் கூறுவார்கள் - ரக்ஷிப்பவன், ரக்ஷிக்கப்படும் வஸ்து, விலக்கப்பட வேண்டியவை, ஏற்கப்படவேண்டியவை - என்பவை ஆகும். மேலும்

சிலர் அறிய வேண்டியவை அர்த்தபஞ்சகம் என்னும் ஐந்து என்றும், வேறு சிலர் ஆறு என்றும் கூறுவார்கள். ரஹஸ்யசாஸ்த்ரங்களில் அறியப்பட வேண்டியவை ஏழு என்று கூறப்படுகின்றன (ஏழு = ஈச்வரன், அவித்யை, கர்மம், காலம், கடமை, இயற்றவேண்டிய முறை, சமமாக இருத்தல்). அந்தந்த சிந்தனைகளில், அவரவர்களுக்கு ஏற்ற நன்மைகளும், பலன்களும் உள்ளன.

சாஸ்த்ரஞானம் பஹுக்லேசம் புத்தேச்வலந காரணம்
உபதேசாத்தரிம் புத்தவா விரமேத் ஸர்வகர்மஸு

என்கிறது உபயுக்தமான ஸாராம்சத்தைக் கடுக ச்ரவணம் பண்ணி க்ருஷி பண்ணாதே உண்ண விரகுடையவன் க்ருஷி சிந்தையை விடுமாப்போலே விரிவுகற்கைக்கு ஈடான சாஸ்த்ராப்யாஸாதிகர்மங்களில் உபரதனாய்க் கடுக மோக்ஷாபாயத்திலே மூள ப்ராப்தமென்றபடி.

விளக்கம் - மேலே உள்ள ச்லோகத்தின் பொருள் - சாஸ்த்ரஞானம் என்பது மிகுந்த கடினத்தால் மட்டுமே கிட்டுகிறது; அப்படிச் சித்திய ஞானத்தால் புத்தி கலங்கக்கூடும்; ஆகவே ஆசார்யன் மூலமாக எம்பெருமானைப் பற்றி அறிந்து கொண்டு, அதன் பின்னர் சாஸ்த்ரஞானம் பெறுவதற்கான செயல்களை நிறுத்தி விடவேண்டும் - என்பதாகும். இதன் பொருளானது, சாஸ்த்ரங்களை அறிவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபடக்கூடாது என்பதல்ல. இதன் மூலம் கூறப்படுவது - சாஸ்த்ரத்தின் எந்தப் பகுதிகள் அவசியமோ அவற்றை மிகவும் வேகமாக அறிந்து கொண்டு, அவை மூலமாக மோக்ஷத்திற்கான உபாயங்களை நாடவேண்டும்; அதனை விடுத்து அவற்றை மேலும் ஆராய்ந்து, அவை கூறும் உபாயங்களை செயலாற்றுவதில் தாமதம் செய்யக்கூடாது - என்பதாகும். தனக்குத் தேவையான உணவு உள்ள ஒருவன், விவசாயம் செய்வதைப் பற்றி எண்ணமாட்டான். இது போன்றே தாமதம் செய்யாமல் மோக்ஷ உபாயங்களில் ஈடுபடவேண்டும்.

உபயுக்தேஷு த்ரிவர்க்க நிரபேக்ஷதா
கராணத்ரய ஸாரூப்யம் இதி ஸௌக்ய ரஸாயனம்

பொருள் - தேவையானவற்றைக் குறித்த ஞானம்; தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகியவற்றில் பற்றுதல் இல்லாமை; சிந்தனை, சொல், செயல் ஆகியவற்றில் ஒரே போன்று உள்ள தன்மை - இவையே ஸௌக்யம் உண்டாக்கும் மருந்தாகும்.

தேற இயம்பினர் சித்தும் அசித்தும் இறையும் என
வேறுபடும் வியன் தத்துவம் மூன்றும், வினை உடம்பில்
கூறுபடும் கொடுமோகமும் தான் இறையாம் குறிப்பும்
மாறநினைந்து அருளால் மறை நூல் தந்த வாதியரே.

பொருள் - வேதங்களின் சாரத்தை நமக்கு அளித்த ஆசார்யர்கள், நம் மீது கொண்ட அளவற்ற கருணையால் செய்தது என்ன - கர்மத்தின் தொடர்பால் உண்டாகிய இந்த உடலில் ஏற்படுகின்ற மோகம் (உடலே ஆத்மா என்னும் எண்ணம்), சுதந்திரமானவன் என்னும் எண்ணம் ஆகியவற்றை நீக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டனர். இதனால் சேதனம், அசேதனம், ஈசுவரன் ஆகிய மூன்று தத்வங்கள் குறித்தும், இவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடுகள் குறித்தும், நமக்குச் சிறிதும் ஐயம் ஏற்படாமல் உபதேசித்தனர்.

ஆவாப உத்வாபதஸ்ஸ்யு: கதி கதி கவிதீ சித்ரவத்தத்ததர்தேஷு
ஆனந்த்யாதஸ்திநாஸ்த்யோரநவதிகுஹநா யுக்திகாந்தா: க்ருதாந்தா:
தத்தவாலோகஸ்து லோப்தும் ப்ரபவதி ஸஹஸா நிஸ்ஸமஸ்தாந் ஸமஸ்தாந்
பும்ஸ்த்வே தத்வேந த்ருஷ்டே புனரபி ந கலு ப்ராணிதா ஸ்தாணுதாதி:

பொருள் - பலவிதமான தத்வங்கள் உள்ளன. இவற்றில் ஒன்றில் இல்லாதது மற்றொன்றில் உள்ளது, மற்றொன்றில் உள்ளது வேறொன்றில் நீக்கப்படுவதுமாக பல உள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றும் தத்தமது வாதங்களால் காண்பதற்கு அழகாகவே உள்ளன. இவற்றில் "உள்ளது", "இல்லை" என்ற தவறான வாதங்கள் எண்ணற்று உள்ளன. கவிஞர்களின் எல்லையில்லாத சிந்தனை போன்று, இது போன்ற தத்வங்கள் எண்ணற்று உள்ளன. எத்தனை இருந்தாலும் உண்மையைப் பற்றிய அறிவானது, இவை அனைத்தையும், இருந்த இடம் தெரியாமல் போக்கும்

வலிமை பெற்றதாகும். தனக்கு முன்பாக உள்ள பொருளை மனிதன் என்று அறிந்த பின்னர், அந்தப் பொருள் மிருகமா, கட்டையா, புருஷனா என்ற சந்தேகம் நீங்கிவிடும். இது போன்றே, ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரதெய்வம் என்று அறிந்த பின்னர், அப்படிப்பட்ட பரதெய்வம் என்பது ருத்ரனா, ப்ரம்மனா என்ற சந்தேகம் அடியுடன் நீங்கிவிடுகிறது.

ஐந்தாம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முழுசுஷுப்படி

ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 14)

76. உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு: அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபதம்; மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி; நாரபதமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

அவதாரிகை - விவரிக்கிறபடிதான் எங்ஙனையென்ன அருளிச்செய்கிறார் - உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - திருமந்திரத்தின் இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது பதங்கள் ப்ரணவத்தை எவ்விதம் விளக்குகின்றன என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அந்யசேஷத்வத்தைக் கழிக்கிறவிடத்தில் அந்யரிலே அந்யதமனாகச் சொல்லப்பட்ட தன்னை வெளியாகச் சொல்லிக் கழிக்கையாலே உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; ரசுஷிகனான ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், ரசுஷ்யபூத சேதநாசேதநங்களையும் ரசுஷணோபயோகியான குணாதிகளையும் ரசுஷண ப்ரகாரத்தையும் விசதமாகச் சொல்லுகையாலே, அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயண பதம்; நாகிஞ்சிதகுர்வதச்சேஷத்வம், அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுப்பத்தி: என்கிறபடியே கிஞ்சித்கார மில்லாதபோது சேஷத்வஸித்தி இல்லாமையால் தத் ஸித்திக்கு உறுப்பான கிஞ்சித்காரத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற சதுர்த்தி, சேஷத்வாச்ரயமான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லுகிற மகாரத்தை விவரிக்கிறது. மகார வச்யனான ஆத்மாவினுடைய நித்யத்வம், ஏகரூபத்வம், பஹுத்வம் தொடக்கமானவற்றை ப்ரதிபாதிக்கையாலே மகாரத்தை விவரிக்கிறது நாரபதமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள் என்கை.

விளக்கம் - மற்றவர்களுக்கு ஜீவன் அடிமை அல்லன் என்று கூறுவதன் மூலம் தன்னையும் மற்றவர்களுடனையே சேர்த்துக் கொண்டு, தனக்குத் தானே அடிமைப்பட்டவன் என்ற எண்ணத்தை உகாரம் நீக்குகிறது. ஆகவே நம: என்ற பதம் உ என்னும் எழுத்தை விவரிப்பதாக உள்ளது. நாராயணா என்ற பதம் - அனைத்தையும் காக்கும் ஈசுவரனுடைய ஸ்வரூபம், அவனால் ரக்ஷிக்கப்படும் சேதன அசேதனங்கள், அவ்விதம் ரக்ஷிக்க அவனுக்குத் துணையாக உள்ள திருக்கல்யாண குணங்கள் மற்றும் ரக்ஷிக்கும் முறை - ஆகியவற்றைக் கூறுகிறது. ஆக நாராயண என்ற பதம் அ என்னும் எழுத்தை விளக்குவதாக உள்ளது.

- மீமாம்ஸ வாக்யம் - நாகிஞ்சிதகுர்வதச்சேஷத்வம் - கைங்கர்யம் செய்யாமல் அடிமைத்தனம் இல்லை.
- மீமாம்ஸ வாக்யம் - அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுப்பத்தி: - கைங்கர்யம் செய்யாதவன் அடிமைத்தனத்தில் முழுமை பெற மாட்டான்.

மேலே உள்ள வரிகளின்படி, கைங்கர்யம் செய்யாமல் அடிமைத்தனம் இல்லை என்றாகிறது. ஆக "ஆய" என்னும் நான்காம் வேற்றுமையானது, அடிமைத்தனத்திற்கு இலக்காக உள்ள ஜீவனைக் குறிக்கிறது. இதன் மூலம் இந்த நான்காம் வேற்றுமையானது ம என்னும் எழுத்தை விளக்குகிறது எனலாம். ஒரு சிலர் "நார" என்ற பதம் ம என்னும் எழுத்தின் விளக்கமாக உள்ளதாகவும் கொள்வார்கள். இதன் மூலம் ஆத்மா நித்யமானது, ஒரே தன்மை உடையது, பல உள்ளது போன்றவை வெளிப்படுகின்றன.

77. அடைவே விவரியாதொழுகிறது விரோதி போய் அநுபவிக்க வேண்டுகையாலே.

அவதாரிகை - அக்ஷரக்ரமத்திலே விவரியாதே வ்யுத்த்க்ரம்மாக விவரிப்பானேன் என்ன, அருளிச் செய்கிறார், அடைவே என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே உள்ள சூர்ணையில் பரணவத்தின் எழுத்துக்களான அ, உ, ம என்பதை அதே வரிசையில் கூறாமல் ஏன் மாற்றிக்கூறவேண்டும்? இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அக்ஷரக்ரமத்திலே விவரியாதொழிகிறது - அகார விவரணமான நாராயணபதத்தில் பகவதநுபவத்துக்கு விரோதியான அஹங்கார மமகாராதிகள் நமஸ்ஸாலே கழியுண்டு போய்ப் பின்னை அநுபவிக்க வேண்டுகையாலே என்கை.

விளக்கம் - அந்த வரிசைப்படி கூறாமல் ஏன் மாற்றப்பட்டது என்றால் - நாராயணா என்ற பதத்தின் மூலம் கூறப்படும் ஈச்வர அநுபவத்திற்குத் தடை ஏற்படுத்த வல்லதான அஹங்காரத்தையும் (நான் என்ற எண்ணம்), மமகாரத்தையும் (என்னுடையது என்ற எண்ணம்) விலக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஆகும். பகவத் அநுபவம் ஏற்படாமல் தடுக்கும் விரோதிகளான இவை கழிந்த பின்னர் பகவத் அநுபவம் ஏற்படுகிறது.

78. நமஸ்ஸு "ந" என்றும், "ம:" என்னும் இரண்டு பதம்.

அவதாரிகை - இனி, மத்யமபதமான நமஸ்ஸுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாக, அதில் அவாந்தரபதபேதத்தை அருளிச் செய்கிறார், நமஸ்ஸு "ந" என்றும், "ம:" என்னும் இரண்டு பதம், என்று.

விளக்கம் - அடுத்து நடுவில் உள்ள பதமான "நம:" என்பதற்குப் பொருள் அருளிச் செய்ய தொடங்கி, அந்தப் பதத்தை "ந" என்றும், "ம:" என்றும் இரண்டாக பிரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தனியாக ஏதும் இல்லை).

79. "ம:" என்கிற இத்தால் , "தனக்கு உரியன் என்கிறது; "ந" என்று அதைத் தவிர்க்கிறது.

அவதாரிகை - இவ்விரண்டு பதங்களுக்கு அர்த்தம் எது? என்று அருளிச்செய்கிறார், ம: என்கிற இத்தால், என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இரண்டு பதங்களின் பொருள் என்ன என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம்- அதாவது, "ம:" என்று ஷஷ்ட்யந்தமான இம்மகாரத்தால், மகாரவாச்யனான ஆத்மாவுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன தாதர்த்ய ப்ரதிகோடியான ஸ்வார்த்தத்வம் தோற்றுக்கையாலே "தனக்கு உரியவன்" என்னுமத்தைச் சொல்லுகிறது; "ந" என்று நிஷேதவாசியான நஞ்ஞாலே அததைக் கழிக்கிறது என்கை.

விளக்கம் - "ம:" என்ற பதம் ம என்பதன் ஆறாம் வேற்றுமையாகும். இந்தப் பதம் மூலம் ம என்ற எழுத்தால் கூறப்பட்ட ஜீவன், தனக்குத்தானே உரியவன் என்ற பொருளை அளிக்கிறது. ஆனால் "ந" என்ற பதம் இதனை மறுத்துவிடுகிறது.

80. ஆக "நம" என்கிற இத்தால், "தனக்கு உரியவனன்று" என்கிறது.

அவதாரிகை - உபயபதத்தாலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சேரப் பிடித்து அருளிச்செய்கிறார், " ஆக "நம" என்கிற இத்தால், "தனக்கு உரியவனன்று" என்கிறது", என்று.

விளக்கம் - இரண்டு பதங்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பொருள் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - பதக்ரமத்திலே அர்த்தஞ்செல்லாதே, வ்யுத்கர்மமாகச் சொல்லுகிறது நிஷேத்யத்தைச் சொல்லி நிஷேதிக்க வேண்டுகையாலே; க்ரமத்திலே சொல்லும்போது "வீடுமின் முற்றவும்" என்னுமாபோலே, நிஷேதபூர்வகமாக நிஷேத்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று யோஜிக்கவேணும். அது தானும் பரந்தபடியிலே இவர் தாமே அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - மேலே உய்ஸ்ல சூர்ணையில் "நம:" என்ற பதத்திற்குப் பொருள் கூறும்போது, வரிசை மாற்றிப் (ம:, ந) பொருள் கூறியது காண்க. இது ஏன் என்றால் - முதலில் எந்த விஷயத்தை விலக்க வேண்டுமோ அதனை கூறவேண்டும்; அதன் பின்னர், அந்த விஷயத்தை விலக்க வேண்டும் என்று கூறுவதே சரியான முறையாகும். இப்படி அல்லாமல் முதலில் விலக்க வேண்டும் என்று கூறி, அதன் பின்னர் விலக்கவேண்டிய பொருளைக் கூறுவதும் உண்டு. இதனை நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (1-2-1) - வீடு மின் முற்றமும் - என்பதன் மூலம், முதலில் "வீடுமின்" என்று விலக்க வேண்டும் என்பதைக் கூறி, அதன் பின்னர் "முற்றவும்" என்று விலக்க வேண்டிய விஷயத்தை கூறியது காண்க.

இதனைப் பரந்தபடியில் இவரே (பிள்ளைலோகாசார்யர்) அருளிச் செய்ததில் கண்டு கொள்க.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த

சிறிய திருமடல்

(பகுதி - 14)

(சூழ் குழலார்) - வாடை உடம்பிலே பட்டாலும், மயிர் முடியும் அழகும் கலையாதேயிருக்குமவர்கள். (ஆரானும்) - என் செயல் பொல்லாதென்று இருக்கக் கடவாரில்லை; எங்கனும் சிலவரென்கை. அவ்யுத்தப்பந்நருமாய் அவ்யபதேச்யருமாய் இருப்பார் சிலரென்கை. (ஏசுவரென்னுமதன் பழியை) - அவர்கள் அலர்தூற்ற அத்தால் வரும் பழியை. இவளாற்றாமைக்கு அவனுதவினபடி பொல்லாதென்னுதல், அவன் பிரிந்தால் இவள் ஆறியிராதே இங்ஙனே படுகிறதென்னென்னுதல் செய்வர்களிறே. (வாராமல் காப்பதற்கு) - அவன் ஸ்வரூபத்துக்கும் நம் ஸ்வரூபத்துக்கும் நிறக்கேடு வாராமைக்கு. (வாளாவிருந்தொழிந்தேன்) - குணியக் குறுணி பற்றுகிற காலத்திலே, இரண்டு மருங்கும் மனிசர் காண மடலைக்கொண்டு புறப்படப்பெறாதே அருமந்த காலத்தைப் பாழேபோக்கினேன்.

விளக்கம் - (சூழ் குழலார்) - தென்றல் காற்றானது உடலில் பட்டாலும் தலைமுடியும் அழகும் கலையாமல் இருக்கும் பெண்களில். (ஆரானும்) - எனது இந்தச் செயலானது தவறு என்று கருதக் கூடியவர்கள் இங்கு யாரும் இல்லை. நான் அறியாமல் இவ்விதம் நினைப்பவர்கள் ஒரு சிலர் இருக்கக்கூடும். அப்படிப்பட்டவர்கள் அறிவற்றவர்களாகவும், என்ன பேசுவது என்று அறியாதவர்களாகவும் இருப்பவர்கள் ஆவர். (ஏசுவர் என்னுமதன் பழியை) - அப்படிப்பட்டவர்கள் இவளையும், இவளது நாயகனையும் தவறாகப் பேச, அதனால் வரும் பழிச்சொல்லை. அவர்கள் பழிப்பது எப்படி என்றால், "இவள் இவ்விதம் துன்பப்படும்போது அவன் உதவி செய்வது நன்றாகவே உள்ளது", என்றும், "அவனை விட்டுப் பிரிய நேர்ந்தால் பொறுத்துக் கொள்ளாமல், இவள் படும்பாடு நன்றாகவே உள்ளது", என்றும் கூறுவதாகும். (வாராமல்) - இப்படிப்பட்ட பழிச்சொற்கள் அவனது மேன்மைக்கும், எனது மேன்மைக்கும் தாழ்வு ஏற்படுத்தாமல் இருப்பதற்காக. (வாளா இருந்து ஒழிந்தேன்) - கீழே குனிந்தாலே எளிதாக நெல் கிடைக்கும்போது அதனை விடுத்துப் பட்டினி

இருப்பவர்கள் போன்று, இரண்டு வரிசைகளில் நின்றபடி மனிதர்கள் பார்த்துக்கொண்டுள்ளபோதே, மடலை எடுத்துக் கொண்டு அவன் அருகில் செல்லாமல் பழிக்கு அஞ்சி நின்றேன்.

(வாராய்) - எழுந்திராய். (மடநெஞ்சே) - இப்போது "பவ்யமான நெஞ்சே!" என்றபடி. அவனை நோக்கி எல்லாமுண்டாயிற்றிறே; எழுந்திராய். (வந்து) - சென்று என்றபடி. வரவு செலவைக் காட்டுமிறே; அவன் பக்கலில் சென்று. (மணிவண்ணன்) - தன்னைப் பிரிந்தார் மடலெடுக்கும்படி பண்ணவல்ல வடிவுபடைத்தவன். (சீரார் திருத்துழாய் மாலை நமக்கருளி) - அநந்யப்ரயோஜநர் இட்ட மாலை. "மிக்க சீர்த் தொண்டர்". ப்ரயோஜநாந்தரபரர் இட்டதாகில் அவர்கள் நெஞ்சில் அபிஸந்தியாலே சுறு நாறுமென்கை. (நமக்கருளி) - ப்ரணயித்வம் போயிற்றிறே நம்மாற்றாமைக்கு உதவாதபோதே; இனி க்ருபைபண்ணில் உண்டித்தனையிறே. (தாரான் தருமென் றிரண்டத்திலொன்றனை) - தரிலுமாம், தாராதொழியிலுமாம். இரண்டிலொன்று அமையும் நமக்கு. அதாவது தந்தானாகில் அத்தாலே தரிக்கிறோம்; இல்லையாகில் முடிந்து பிழைக்கிறோம். (ஆரானும்மொன்னாதார் கேளாமே சொன்னக்கால்) - அவன் குணத்தை அழிக்க இருப்பாருமுண்டு; அவர்கள் கேளாமே செவியிலே அவனுக்குச் சொல்லு. அவனையழித்து இவள் மடலெடுத்துப் புக்கபடி, அவனையுகவாதார் கேளாமே என்கிறாளிறே. (ஆராயுமேலும் பணிகேட்டு) - உன்னைக் கண்டபோதே "அவளென்பட்டாள்? அவளுள்ளே? அவ்வாச்ரயம் இன்னும் நமக்குக் கிடைக்குமோ?" என்று திருவுள்ளமானானேயாகிலும். (அதென்றேனிலும்) - அங்ஙனன்றியே துஷ்யந்தனைப்போலே "நாம் அங்ஙனைக்கொப்பாளொருத்தியை அறியோமே" என்றானாகிலும். (போராதொழியாதே) - அறிந்திலேனென்றானென்றால், அவன் திருவுள்ளத்துக்கேற அறிவித்து மறுமாற்றங்கொண்டு போரவேணுமென்று நில்லாதே. (போந்திடு நீ) - என்னாற்றாமை கண்டும் மறந்தவனைப் போலன்றியே நீ போந்திடு. (போராதொழியாதே போந்திடு நீ என்றேற்கு) - நான்றானேகிடர் இந்நெஞ்சு தன்னை அங்கே தங்கப்பண்ணினேன். அதாவதென்னென்னில், பெருங்குடி புதுக்குடிமகனை "பழைய பையலைப் போலே வரம்பிலும் வாய்க்காலிலும் சூடுபொகடாதே கொள்" என்னுமதுவேயடியாக அவ்விடங்களாகாதே களவுக்கு ஸ்தாநமென்று செய்யாநிற்கும். "போராதொழியாதே போந்திரு நீ" என்றேன் நான். அவ்விஷயத்தைக் கண்டால் போராதொழியாவாகாதே அடுப்பது என்று இது

அங்கே நின்றது. (காரார் கடல் வண்ணன் பின் போன நெஞ்சமும் வாராதே என்னை மறந்தது) - என்னாற்றமை கண்டு கண்ணுங் கண்ணீருமாய்ப் போன நெஞ்ச அவனைக் கண்டவாறே அவன் வடிவழகிலே துவக்குண்டு என்னை மறந்தது. (கடல் வண்ணன் பின் போன நெஞ்சமும் வாராதே என்னை மறந்தது) - ராமம் மே அநுகதா த்ருஷ்டி: - இத்யாதிவத்.

விளக்கம் - (வாராய்) - நெஞ்சமே! எழுவாயாக. (மடநெஞ்சே) - எனக்கு அடங்கிய நெஞ்சே என்று பொருள் கொள்ளாமல், அறிவு இழந்த நெஞ்சே என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். அவனுக்குக்காக நாம் இரக்கப்பட்டதால் நமக்கு இத்தனை துன்பங்கள் உண்டானது போதும், எழுவாயாக! (வந்து) - சென்று எனப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஓர் இடத்திற்கு வருவது என்பது, மற்றோர் இடத்தில் இருந்து செல்வதைக் குறிக்கும் அல்லவோ? அவன் அருகில் சென்று. (மணிவண்ணன்) - தன்னைப் பிரிந்தவர்கள், தன்னைக் குறித்து மடல் எடுக்கும்படிச் செய்யவல்ல அழகான திருமேனி உடையவன். (சீரார் திருத்துழாய் மாலை நமக்கருளி) - எந்தப் பயனும் எதிர்பாராமல் உள்ளவர்கள் சூட்டிய துளசி மாலை. பெரிய திருமொழியில் (11-1-9) - மிக்க சீர்த் தொண்டர் - என்று இவரே கூறியது காண்க. பலனை எதிர்பார்ப்பவர்கள் சூட்டிய மாலையாக இருந்தால், அந்தப் பலனின் மீது உள்ள விருப்பம் என்னும் ஆசை காரணமாக, அந்தத் துளசி மாலை பொசுங்கிய நாற்றம் வீசும். (நமக்கருளி) - அனைத்தையும் காப்பவன் என்று அவனுக்கு உள்ள ப்ரணயித்துவம், நமக்கு அவன் உதவாத காரணத்தால் அவனை விட்டு நீங்கியது. ஆனால் கருணையுடன் அவன் மாலையைக் கொடுக்கக்கூடும். (தாரான் தரும் என்ற இரண்டத்தில் ஒன்றத்தனை) - துளசி மாலையை அவன் அளித்தாலும் சரி, அளிக்காவிட்டாலும் சரியே. மாலையை அளித்தான் என்றால் உயிர் வாழ்வோம். அளிக்கவில்லை என்றால், உயிரை விடுத்து, நமது துன்பத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவோம். (ஆரானும் ஒன்னாதார் கேளாமே சொன்னக்கால்) - அவனது குணத்தை அழிக்கக்கூடிய விரோதிகள் அவனுக்கு அதிகம் பேர் உள்ளனர். அவர்களின் காதுகளில் விழாமல், இந்த மடலில் உள்ளதை அவன் காதுகளில் கூறுவாயாக. அவனது ஸ்வரூபம் அழியும்படியாக மடல் எடுக்க இவள் துணிந்தாள். ஆயினும் அப்படிப்பட்ட செய்கையும் அவனது விரோதிகளுக்குத் தெரிந்து விடக்கூடாது என்று கூறுவது காண்க. (ஆராயுமேலும் பணிகேட்டு) - உன்னைக் கண்டவுடன் உன்னிடம் அவன், "அவள் என்ன துன்பம் அடைந்தாள்? அவள் இன்னமும் உயிருடன் உள்ளாளா? எனக்கு அவள் இன்னமும் கிட்டுவாளா?", என்று கேட்கக்கூடும். (அது அன்று எனினும்) - இவ்விதம் கேட்காமல், துஷ்யந்தன் போன்று, "அப்படிப்பட்ட ஒருவனை நான்

அறியவில்லையே”, என்றும் கூறலாம். (போராது ஒழியாதே) - அவன் என்னை அறியவில்லை என்று கூறினாலும், அவனது உள்ளத்தில் நன்கு பதியும்படி எனது நிலையை தெரிவிப்பாயாக. அதன் பின்னர் அவன் உனது சொற்களுக்குப் பதில் அளிக்கவேண்டும் என்று நின்று விடாதே. (போந்திடு நீ) - எனது துன்ப நிலையைக் கண்டவள் நீ; அதனை மறந்தவள் போன்று நீயும் இருக்காமல், மீண்டும் இங்கு திரும்புவாயாக. (போராது ஒழியாதே போந்திடு நீ என்றேற்கு) - இப்படியாக என்னுடைய நெஞ்சத்திற்கு நானே கற்றுக் கொடுத்து, அது மீண்டும் வராமல் அங்கேயே தங்கும்படிச் செய்துவிட்டேனே! இது எப்படி உள்ளது என்றால் - ஓர் ஊரில் உள்ள வயலில் வேலை செய்து வந்த ஒருவன், நெல்லை அறுத்து, வரப்பில் வைத்து, திருடியபடி இருந்தான். இதனை அறிந்த சொந்தக்காரன், வேறு ஒரு பணியாளை அமர்த்தினான். அவனிடம், “நீயும் பழைய பணியாள் போன்று வரப்பில் நெல்லைக் குவித்து வைக்காதே”, என்று கூறினான். இதனைக் கேட்ட புதிய பணியாள், நெல்லைத் திருட இதுதான் வழி என்று அறிந்து கொண்டான். இது போன்று எனது நெஞ்சத்திடம், “மீண்டும் திரும்பாமல், அங்கேயே இருந்துவிடாதே”, என்று கூறினேன். ஆனால் அந்த விஷயத்தைக் (பகவத் விஷயத்தை) கண்டால் மீண்டும் திரும்பக்கூடாது என்று உணர்ந்த நெஞ்சம், அங்கேயே நின்றுவிட்டது. (காரார் கடல்வண்ணன் பின் போன நெஞ்சமும் வாராதே என்னை மறந்தது) - எனது துன்பத்தைக் கண்டு கண்ணீர் வடித்தபடி எனது நெஞ்சமானது அவனிடம் தூது சென்றது. ஆனால் அவனது திருமேனியின் அழகில் மயங்கி, என்னை மறந்துவிட்டது. (கடல்வண்ணன்) - ராமம் மே அநுகதா - இராமன் பின்னால் சென்ற என் கண்கள் திரும்பவில்லையே - என்று தசரதன் கூறியது காண்க.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 4)

லோகமடங்க யமபடீதராயிருக்க, “நமன்றமர் தலைகள் மீதே நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்” என்கைக்கு வந்த தன்னேற்றமென் என்று பெரியபெருமாள் திருவுள்ளமாக, (முவுலகுண்டுமிழ்ந்த முதல்வ) என்கிறார். ப்ராதேசிகனைப் பற்றினேனாகிலன்றோ அவனுக்கு அஞ்சவேண்டுவது; ப்ரளயாபத்திலே ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து, அங்கிருந்து நெருக்குண்ணாதபடி வெளிநாடு காணப் புறப்பட்டுவிட்ட ஜகத்காரண பூதனானவனே; ப்ரளயாபத்திலும் ஸ்ருஷ்டி வேளையிலும் அந்த யமாதிகளோடு என்னோடு வாசியற ஸர்வ நிர்வாஹகனானவனல்லையோ?

விளக்கம் - தனக்கு யமனிடமும், யமனின் தூதர்களிடமும் எந்தப் பயமும் இல்லை என்று ஆழ்வார் கூறியதைக் கேட்ட பெரியபெருமாள் வியந்தான். அவன் ஆழ்வாரிடம், “இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் யமனின் தூதர்களைப் பற்றி நினைத்தவுடன் அச்சம் கொள்கின்றனர். இப்படி உள்ளபோது நீவிர் மட்டும் எவ்விதம் - நமன்றமர் தலைகள் மீதே நாவலிட்டுழி தருகின்றோம் - என்று முழங்கினீர்? இவ்விதம் கூறுவதற்கு உமக்கு ஏற்பட்ட மேன்மை என்ன?”, என்றான். (முவுலகு உண்டு உமிழ்ந்த முதல்வ) - இதற்கு ஆழ்வார் பெரியபெருமானிடம், “எனக்கு ஆதரவாக ஒரு சாதாரணமானவனைப் பற்றியிருந்தால் யமனுக்கும், அவனுடைய தூதர்களுக்கும் அஞ்சவேண்டும். ஆனால் நான் பற்றியது அப்படிப்பட்டவன் அல்லவே! ப்ரளயத்தின்போது உண்டான மிகப் பெரிய ஆபத்து காலத்தில், அனைத்து உலகங்களையும் தனது திருவயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாத்து, அவை நீண்டகாலம் அங்கு இருந்தால் நெருக்கத்தில் துன்பம் கொள்ளும் என்று பரிதாபப்பட்டு, ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்

மீண்டும் வெளிப்படுத்திய உன்னை அல்லவோ பற்றினேன்? இந்த உலகின் காரணமானவனே! ப்ரளய காலம், ஸ்ருஷ்டி காலம் போன்ற அனைத்திலும், என்னையும் யமனின் தூதர்களையும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லாமல் காத்தவன் அல்லவோ? அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்பவன் நீ அல்லவோ?”, என்றார்.

”நம்மைப்பற்றி உமக்கு இந்த நன்மையெல்லாம் உண்டாய்த்தென்கிறீரோ?” என்ன, உன் அருகு வந்திலேன். (நின்னாமங்கற்ற ஆவலிப்பு) – உன் திருநாமத்தைக் கற்ற பலமென்னுதல்; கர்வமென்னுதல். “நின்னாமம்” என்றது, ஓராயிரமாய் உலகேழளிக்கும் பேரன்றோ; தேவரீரைப் போலேயோ திருநாமம்? கட்டிப் பொன்னுக்கும் பணிப்பொன்னுக்கும் உள்ள வாசிபோராதோ தேவரீருக்கும் திருநாமத்துக்கும்; மறுவலிபும் ப்ரளயாபத்திலன்றோ தேவரீர் எடுத்தது, ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் நின்றும் எடுக்கும்போது தேவர் திருநாமம் வேண்டாவோ? நீளவைச் சுற்றிக் கடைந்தான் பெயரன்றே தொல்நரகைப் பற்றிக் கடத்தும் படை, மந்த்ரம் என்னாதொழிந்தது – காலநியமமென்ன, அதிகாரி நியமமென்ன, இவை தொடக்கமானவை வாராமைக்காக. இடறினவன் அம்மே என்னும்போது ஒரு சடங்கு வேண்டாவிடே.

விளக்கம் – இதனைக் கேட்ட பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், “ஆக, இத்தகைய நன்மைகள் உமக்கு என்னால் விளைந்தது என்று கூறுகிறீர்கள் அல்லவோ?”, என்றான். அதற்கு ஆழ்வார், “உன் அருகில் நான் வரவில்லையே. எனக்கு இந்த நன்மைகள் எப்படி வந்தது என்றால்”, என்று கூறத் தொடங்குகிறார். (நின்நாமம் கற்ற ஆவலிப்பு) – உம்முடைய திருநாமத்தைக் கற்ற பலம் மூலமாகவே இந்த நன்மைகளை நான் பெற்றேன். அல்லது திருநாமம் கற்ற கர்வம் எனலாம். உனது திருநாமம் உன் போல் அல்ல. திருவாய்மொழி (9-3-1) கூறுவது போன்று - ஓராயிரமாய் உலகேழளிக்கும் பேர் – உன்னைப் போன்று ஆயிரம் மடங்கு காக்கும் திறன் பெற்றது அல்லவோ? ஆபரணமாக இல்லாமல், வெறுமனே உள்ள பொன் போன்று நீவிர் உள்ளீர்; ஆனால் உனது திருநாமம் அணிந்து மகிழக்கூடிய ஆபரணம் போன்று அல்லவா உள்ளது? ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் உண்டாகும் ப்ரளய ஆபத்திலிருந்து நீவிர் காப்பாற்றுகிறீர். ஆனால் உமது திருநாமம் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பாத அளவிற்குக் காப்பாற்றுகிறதே! இதனையே

பொய்கையாழ்வார் முதல் திருவந்தாதியில் (81) - நீளவைச் சுற்றிக் கடைந்தான் பெயரன்றே தொல்நரகைப் பற்றிக் கடத்தும் படை - என்றார் அல்லவோ? மந்த்ரம் என்று கூறாமல் நாமம் என்றது ஏன்? மந்த்ரம் என்றால் இந்தக் காலத்தில்தான் உச்சரிக்கவேண்டும், இன்னவர்தான் உச்சரிக்கவேண்டும் போன்ற வரம்புகள் உள்ளன. இவை நாம சங்கீர்த்தனத்திற்குக் கிடையாது. தடுக்கு விழும் ஒருவன் “அம்மா” என்று அலற, விதிமுறைகள் வைக்க இயலுமோ?

நஞ்ஜீயர், “அப்ரயதனாய்க் கொண்டு திருநாமம் சொல்லலாமோ, ஆகாதோ?” என்று பட்டரைக் கேட்க, “கங்கா ஸ்நாநம் பண்ணப் போமவனுக்கு உவர்க்குழியிலே தோய்ந்து போகவேணுமோ? மேலுண்டான நன்மைகளைப் பண்ணிக் கொடுக்கவற்றானது கீழுள்ள அசுத்தியைப் போக்கமாட்டாதோ?” என்று அருளிச்செய்தார். வாயாலே திருநாமம் சொல்லுகைக்கு ஆகாதாரில்லை; மாத்ருகாதுகனுக்கும் கைசலித்தால் அம்மே என்ன ப்ராப்தி உண்டாயிறேயிருப்பது. கற்ற என்றது, ஆசார்யோச்சாரணாநூச்சாரண க்ரமத்தாலே வந்ததாயிருக்கை. பெரியபெருமாள் சொல்லுவிக்க, அநந்தரம் சொன்னவராய்த்து இவர். (கற்ற) - என்றது ஸார்த்தமாகவன்றிக்கே சப்தமாத்ரத்தை அப்யஸிக்கை.

விளக்கம் - நஞ்ஜீயர் பட்டரிடம், “பெரியபெருமானின் திருநாமத்தை நீராடாமல் இருந்துகொண்டு கூறலாமா அல்லது நீராடிய பின்னரே கூறவேண்டுமா?”, என்று கேட்டார். இதற்குப் பட்டர், “கங்கையில் நீராடச் செல்லும் ஒருவன், அங்கு நீராடுவதற்கு முன்பாக, அருகில் உள்ள உப்புநீர் நிரம்பிய குளத்தில் முதலில் தன்னைச் சுத்தம் செய்து கொள்ளவேண்டுமா என்ன? பல நன்மைகளை அளிக்கவல்ல திருநாமம், உடலின் அசுத்தத்தை நீக்காதோ?”, என்று அருளிச் செய்தார். ஆக வாயால் திருநாமம் கூறுவதற்குத் தகுதியில்லாதவன் என்று யாரும் கிடையாது என்பது புலப்படுகிறது. தன்னுடைய தாயையே அடிக்கும் ஒருவன், தனது கை வலிக்கும்போது, “அம்மா”, என்று அழைக்கத் தடை இல்லையே! கற்ற என்னும் பதம் மூலம், தன்னுடைய ஆசார்யன் கூறியதைத் தான் மீண்டும் கூறியதைச் சொல்கிறார். ஆசார்யன் யார் என்றால், பெரியபெருமாள் கூறியதை, இவர் மீண்டும் கூறியதால், அவனே இவரது ஆசார்யனாகிறான். (கற்ற) -

திருநாமத்தின் பொருளைக் கூட அறியவேண்டிய அவசியமில்லை, அதன் ஓசைக்கே பெருமை உண்டு என்றார்.

(ஆவலிப்புடமை) - வைச்ரவணன் என்னுமாபோலேயாய்த்துத் திருநாம ஸம்பந்தத்தால் வந்த ஐச்வர்யம். (கண்டாய்) - இவ்வர்த்தம் உபதேசிக்க வேண்டியிருந்ததோ? என் வடிவிலே தெரியாதோ? ரஸாயந ஸேவை பண்ணினாரையும் மண் தின்றாரையும் வடிவிலே தெரியாதோ? நான் பண்டையவனென்று தோற்றா நின்றாதோ? மண் தின்ற உன் முகம் போல இருந்ததோ என் முகமும்? (அரங்கமாநகருளானே) - இங்கு வந்த சாய்ந்தருளிற்று - திருநாமம் சொல்லவல்லானொருவனைக் கிடைக்கவற்றோ என்னும் நசையாலேயன்றோ; ஸத்யஸங்கல்பராகையாலே தேவரீருடைய நினைவு ஸபலமாகப் பெற்றதிறே. (மாநகர்) - ராஜா இன்ன மண்டபத்தே இருந்து நினைப்பிட்டானென்றால் பின்னை அவன் தன்னாலும் தவிர்க்க வொண்ணாதாயிருக்குமாபோலே, இங்கேயிருந்து விஷயீகரித்ததென்றால் இனி தேவராலும் தவிர்க்கப்போமோ? (மாநகர்) - ஸம்ஸாரிகமான துர்வ்யவஹாரம் அறும் இடம்.

விளக்கம் - (ஆவலிப்புடமை) - திருநாமத்தின் தொடர்பு காரணமாக இவருக்கு உண்டான செல்வங்கள், இவர் குபேரனோ என்னும்படி ஆனது. (கண்டாய்) - பெரியபெருமாளிடம், “திருநாமத்தின் தொடர்பால் நான் உயர்ந்தேன் என்று கூறவும் வேண்டுமோ? எனது தோற்றத்தைக் கண்டால் உனக்கே விளங்கவில்லையா? மருந்து உண்டவர்களையும், மண் தின்றவர்களையும் அவர்களது உடல் மூலமாகவே அறியலாம் அல்லவோ? மண்ணைத் தின்ற உன்னுடைய முகம் போன்றா என் முகம் உள்ளது?”, என்றார். (அரங்கமாநகருளானே) - நீ இங்கு வந்து சயனித்தது, “நம்முடைய திருநாமத்தைக் கூறுவதற்கு யாரேனும் கிட்டுவானோ?”, என்ற எண்ணத்தால் அல்லவோ? நீவிர் ஸத்யஸங்கல்பன் ஆதலால் உமது ஆசை நிறைவேறியது (ஆழ்வார் மூலமாக). (மாநகர்) - அரசன் தன்னுடைய அரச சபையில் அமர்ந்தபடி ஓர் ஆணையிட்டான் என்றால், அந்த ஆணையை அவனாலும் மீற இயலாது அல்லவோ? இது போன்று, இந்தத் திருவரங்கத்தில் இருந்தபடி நீவிர் என்னைப் பிடித்த பின்னர், என்னை

உம்மாலும் கைவிட இயலுமோ? (மாநகர்) - "நான்" என்னும் தவறான எண்ணம் நீங்கும் இடம் அல்லவோ இது?

முன்பு அநீதியிலே கைவளர்ந்து, அஸதஸ்யனாய், நால்வரிருந்த இடத்திலே சென்றேறமாட்டாதே இருந்தவன் தனக்கே, ஒரு ராஜகுல ஸம்பந்தமுண்டானால், ஸதஸ்யை மதியாதே சென்றேறுகையும், அவர்கள் சிரஸாவஹிக்கையு மாயிறேயிருப்பது; அப்படியே முன்பு யமாதிகளுக்கு அஞ்சிக்கிடந்து, இடமறியாதே போந்தவர், இப்போது திருநாம ஸம்பந்தத்தாலே யமாதிகள் தலையிலே அடியிட்டுத் திரியும்படியான ராஜகுலத்தைச் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - ஒருவன் தவறான செயல்களிலே ஈடுபட்டவனாக, கற்றவர் சபையிலே நிற்கத் தகுதி அற்றவனாக, நான்கு மனிதர்கள் நிற்கும் இடத்திற்குச் செல்லத் தயங்குபவனாக இருக்கக் கூடும். அப்படிப்பட்டவனுக்கு, ராஜகுலத்தின் தொடர்பு கிட்டியது என்றால், அவன் சபைக்காக அஞ்சாமல், அவர்களே இவனைக் கண்டு தங்கள் தலைவணங்கும் நிலை உண்டாகும் அல்லவா? இப்படியே ஆழ்வாரும் பல காலம் யமனுக்காக அஞ்சி, தனக்கு ஆதரவு அளிக்கவல்ல இடம் எது என்று என்று தெரியாமல் நின்றார். அப்படிப்பட்ட ஆழ்வார், திருநாமத்தின் தொடர்பால், யமனின் தலையிலே நடக்கும் நிலை அடைந்தார். இதன் மூலம் ஆழ்வாருக்குக் கிட்டிய ராஜகுலப் பெருமை கூறப்பட்டது.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

திருமழிசையாழ்வார் திருநகைத்ர சிறப்புப் பகுதி

திருமழிசையாழ்வாரின் திருநகைத்ரம் தையில் மகம் (25.01.2008) ஆகும். அதற்கான சிறப்புப் பகுதியாக பெரியதிருமுடியடைவு என்னும் நூலில் இருந்து திருமழிசையாழ்வார் பற்றிய பகுதிகள் இங்கு தரப்பட்டுள்ளன.

கோயில் கந்தாடைநாயன் அருளிச்செய்த பெரியதிருமுடியடைவு

ஸுதர்சநாம்சபூதரான திருமழிசையாழ்வாருக்குத் திருவவதாத ஸ்தலம் தொண்டை மண்டலத்திலே திருமழிசை. திருநகைத்ரம் விபவ ஸம்வத்ஸாரம் தை மாஸம் க்ருஷ்ண பக்ஷத்தில் தசமி வியாழக்கிழமை மக நகைத்ரம், துலா லக்னம். திருத்தகப்பனார் பார்க்கவ ரிஷி. திருத்தாயார் கனகாங்கியம்மாள். வளர்த்தவன் ஹரிதாஸன். திருநாமங்கள் ஸ்ரீபக்திஸாரர், மஹீஸாரபுராதிசர், பார்க்கவ்வாத்மஜர், திருமழிசையார், மழிசைப்பிரான். வித்யை அஷ்டாங்கயோகம். திருவாராதனம் சொன்னவண்ணம் செய்த பெருமாள். ஆசார்யர் ஸேனை முதலியார். புருஷகாரர் பேயாழ்வார். சிஷ்யர் கணிகண்ணன், த்ருடவ்ரதன். இவர் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள் நான்முகன் திருவந்தாதி தொண்ணூற்றாறு பாட்டு, திருச்சந்த விருத்தம் நூற்றிருபது பாட்டு. இவர் பாடின திருப்பதிகள் நம்பெருமாள் கோயில், திருமலை, திருக்குடந்தை, திருப்பேர், அன்பில், கவித்தலம், திருவூரகம், திருப்பாடகம், சொன்னவண்ணஞ்செய்த பெருமாள் திருவெஃகா. இவர் யோக வித்யையினாலே இரண்டாயிரத்து முந்நூறு ஸம்வத்ஸரம் பூமி ஸஞ்சாரம் பண்ணிப் பரமத நிரஸன பூர்வகமாக ஸ்வமத ஸ்தாபனம் பண்ணினார்.

தனியன்

சக்திபஞ்சமய விக்ரஹாத்மநே
சக்திஹார ஜிதசித்தஹாரினே
முக்தி தாயக முராரி பாதயோர்
பக்திஸார முநயே நமோ நம:

பொருள் - ஐந்து சக்திகள் என்று கூறப்படுவதும், இந்த உலகில் காணப்படாமல் உள்ளது ஆகிய பஞ்சபூதங்களாலான எம்பெருமானின் திருமேனியைத் தன்னுள் கொண்டவர்; சக்திஹாரன் என்பவனிடமிருந்து வெல்லப்பட்ட ஹாரத்தைக் கொண்டவர்; முக்தியை அளிக்கும் கண்ணனின் திருவடிகளை எப்போதும் பற்றியுள்ளவர் - இப்படிப்பட்ட முனிவரான திருமழிசையாழ்வாருக்கு நமஸ்காரங்கள்.

கூரத்தாழ்வான் திருநகஷத்ர சிறப்புப் பகுதி

கூரத்தாழ்வானின் திருநகஷத்ரம் தையில் மகம் (28.01.2008) ஆகும். அதற்கான சிறப்புப் பகுதியாக பெரியதிருமுடியடைவு என்னும் நூலில் இருந்து கூரத்தாழ்வான் பற்றிய பகுதிகள் இங்கு தரப்பட்டுள்ளன.

கோயில் கந்தாடைநாயன் அருளிச்செய்த பெரியதிருமுடியடைவு

ராமாமச்சூதரான கூரத்தாழ்வானுக்குத் திருவவதார ஸ்தலம் தொண்டை மண்டலத்தில் பெருமாள்கோயில் ப்ரதேசம், ப்ரஹ்ம தேசத்தில் கூரமென்கிற அக்ரஹாரம். திருநகஷத்ரம் ஸௌம்ய வருஷம் தை மாஸம் பஞ்சமி வியாழக்கிழமை ஹஸ்தம். திருத்தகப்பனார் அனந்தர். திருத்தாயார் பெருந்தேவி நாயகி. குலம் வடமாள். குடி கூரம். ஹாரீத கோத்ரம். யஜுச்சாகை. ஆபஸ்தம்ப ஸுத்ரம். திருநாமங்கள் கூரத்தாழ்வான், கூரேசர், கூராதிபர், கூராதிபதி, கூரநாதர், ஸ்ரீவத்ஸசிஹநர், ஸ்ரீவத்ஸஸாங்கர். தேவியார் ஆண்டாள். குமாரர் பட்டரும், ஸ்ரீராமப்பிள்ளையும். ஆசார்யர் எம்பெருமானார். திருவாராதனம் அழகிய சிங்கர். இருப்பிடம் கோயில். இவருக்கு வேதசாஸ்த்ர ப்ரபந்தங்கள் ஸாதித்தருளினவர் திருத்தகப்பனார். ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்தங்களும் ஸகல ரஹஸ்யார்த்தங்களும் ஸாதித்தருளினவர் எம்பெருமானார். இவர் செய்தருளின க்ரந்தங்கள் வரதராஜஸ்தவம், ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம், அதிமானுஷஸ்தவம், ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம், ஸ்ரீஸ்தவம், யமகரந்நாகரம், கத்யத்ரய வ்யாக்யானம். இவர் மந்த்ரார்த்தத்துக்காக மாஸோபவாஸம் பண்ணினார். மூன்று குழிகளுங்கடந்து விஹிதவிஷயத்யாகம் பண்ணினார். எம்பெருமானாருக்கு ஸகோத்ரமுமாய், பவித்ரமுமாயிருப்பவர். பட்டர் திருவம்சத்துக்கெல்லாம் கூடஸ்தர். இவருக்கு நம்பெருமாள் ஏழுதரத்துக்கு சாபானுக்ரஹ ஸாமர்த்யம் ஸாதித்தருளினார். சிஷ்யர் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானும், திருவரங்கத்தமுதனாரும், நாலூரான் முதலானவர்களும். இவர் நூற்றெட்டு திருநகஷத்ரமெழுந்தருளியிருந்தார்.

தனியன்

ஸ்ரீவத்ஸசிஹந மிச்ரேப்யோ நம உக்திமதீமஹி
யதுக்தயஸ்த்ரயீகண்டே யாந்தி மங்கள ஸுத்ரதாம்

பொருள் - எந்த ஒருவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள், வேதங்கள் என்னும் பெண்ணின் கழுத்தில் கட்டப்பட்ட திருமாங்கல்யம் போன்று உள்ளதோ, அந்த கூரத்தாழ்வானைக் குறித்து நாங்கள் "நம:" என்று கூறுகிறோம்.

எம்பார் திருநக்ஷத்ர சிறப்புப் பகுதி

எம்பாரின் திருநக்ஷத்ரம் தையில் மகம் (22.01.2008) ஆகும். அதற்கான சிறப்புப் பகுதியாக பெரியதிருமுடியடைவு என்னும் நூலில் இருந்து எம்பார் பற்றிய பகுதிகள் இங்கு தரப்பட்டுள்ளன.

கோயில் கந்தாடைநாயன் அருளிச்செய்த பெரியதிருமுடியடைவு

எம்பாருக்குத் திருவவதார ஸ்தலம் தொண்டை மண்டலத்தில் நிரந்தரவக்ரம். திருநக்ஷத்ரம் துர்மதி வருஷம் வைகாசி மாஸம் விசாகம் (ஆனால் வழக்கத்தில் உள்ள ப்ரமாணங்களின்படி, இவரது திருநக்ஷத்ரம் தையில் புனர்வசு). திருத்தகப்பனார் கமலநயன பட்டர். திருத்தாயார் பெரிய பிராட்டியார். திருத்தம்பியார் சிறிய கோவிந்தப் பெருமாள். குலம் வடமாள். குடி வட்டமணி. கோத்ரம் பாரத்வாஜம். தாஸ்ய நாமம் ஸ்ரீகோவிந்த்தாஸர், ராமானுஜபதச்சாயையார். புருஷகாரர் பெரியதிருமலை நம்பி. ஆசார்யர் எம்பெருமானார். திருவாராதனம் அழகியசிங்கர். சிஷ்யர் பட்டர், ஸ்ரீராமப்பிள்ளை. இவர் நூற்றைந்து திருநக்ஷத்ரம் எழுந்தருளியிருந்தார். இவர் பாசநிர்முத்தராகையாலே இவருக்கு இருப்பிடம் எம்பெருமானார் ஸந்திதி. இவரருளிச் செய்தருளின ப்ரபந்தங்கள் விஜ்ஞானஸ்துதி. இவர் பெரிய திருமலை நம்பிக்கு மருமகனார்.

தனியன்

ராமானுஜ பதச்சாயா கோவிந்தாஹ்வாநபாயிநீ
ததாயத்தஸ்வரூபா ஸா ஜீயாந்மத்விசரமஸ்தலீ

பொருள் - எம்பெருமானாரின் திருவடிகளின் நிழலானது அந்தத் திருவடிகளை விட்டு எப்போதும் அகலாது; அந்த நிழலானது ஒரு வடிவம் எடுத்தது போன்றவரும், கோவிந்தப்பட்டர் என்ற திருநாமம் கொண்டவரும், எனக்கு இளைப்பாறும் இடமாக உள்ளவரும் ஆகிய எம்பார் அனைத்திலும் வெல்வாராக.